

vak, Éjszakánkint már bosszantották a héjakut jószágos, feddő tanácsai. Egyszer aztán nem is ment vissza a héjakuthoz, a maszlagnál maradt.

Az pedig tovább beszélt neki a liliumruhás királyfiról, aki érte jön majd gyémánt kocsijával s magával viszi. Nagy hiúság fogta el az aranylegyecské szívet. Naphosszat a verőfényen játszott és kérkedve mutogatta aranyruháját, csillogtatta aranyszárnyait.

*

A virágok kornyadozni kezdtek. Lehorgasztották fejüket és nem táncoltak többé a vidám napsugárkák-kal. Azok is már csak ritkán látogattak el a temetőbe. Lassanként elsárgult a fű is.

Az öreg zöld légy egyszer eljött a leánya után.

— Megyünk leányom — kezdte —, a mi időnk letelt. Megérkezett az ősz s a tél mögötte van. Átfogjuk aludni jó meleg szálláson.

Az aranylegyecské nagyon megijedt: — Csak egy napocskáig hagyj még jó anyám, addig marad hassunk. Ma még hadd bucsuzhassam el ismerőseimtől, hadd mutogathassam mégegyszer ruhámat.

Az öreg zöld légy megcsóválta a fejét, de aztán elment. Másnap eljött újra.

— Most már csakugyan viszlek, — mondta dideregve — kutyá idő van, a téli szállásunkat is elfoglalták már s ha még egy napot késünk, itt künn veszünk.

Az aranyruhás légy könyörögni kezdett:

— Én nem érzem a hideget, anyám, — és a maszlag szavaira gondolt — még nem akarom itt hagyni a rétet. Az én ruhámnak nem árt meg az ősz és szárnyaimat nem féltsem a téltől. Oh, még ugy szeretnék egy kicsit itt élni, — még csak egy pár napig marad hassunk, anyám.

— Bolond beszéd, — mondta a zöld légy — itt fogsz pusztulni. Hanem én megyek! Csinálj, amit akarsz! — s azzal elrepült mérgesen.

Másnap beköszöntött az ősz. A sárga fűszálakon vastag dér csillogott. Az aranyruhás légy reszketve bontogatta ki szárnyait, olyan nehezek voltak, mintha ólommal öntötték volna le. A maszlag még aludt.

— Többé csakugyan nem maradhatok itt — gondolta magában az aranyruhás legyecské és rászállott egy száraz virágszárra.

— A liliumruhás királyfi sem jött el — gondolta magában tovább szomorúan — bizonyosan ő is az ősztől fél. Majd megkérdezem a maszlagot, ha felébred, hogy mitévő legyek.

Dél felé kibújt a nap s a kis aranyruhás légy fölmelegedett. Később felébredt a maszlag is. Kinyitotta álmosan szemét s amint meglátta az aranyruhás legyvet, csodálkozva mondta: — Te itt vagy még? Igaz, — tette hozzá később mosolyogva — te a tündér királyfit várod. Az nem fog eljönni már. Hirtelen lepett meg az ősz. Minket leperzselt, őt elriasztotta. Hanem ott lakik a nagy akác alatt, egy csigaházban. Ott megkeresheted.

— Ne hallgass szavára — kiáltotta át a héjakut.

A kis aranylegyecské nem figyelt oda. Megrázta szárnyait, felrepült és ellebegett az akác felé.

— Balga, — kiáltotta át a héjakut — a csigaházba egy vén kóborló pók költözött! Ne menj, szerencsétlen! Szörnyű halált lelsz ott!

Az aranylegyecské nem hallotta a héjakut szavait. Ott volt már az akác alatt, a csigaház előtt.

— Ez hát, a tündérkirályfi palotája — mondta magában és fáradtan kereste kapuját. Mikor megtalálta, beröppent. Csak csuszva lehetett haladni benne. Az aranylegyecské megindult rajta. De már nagyon fáradt volt, igen nehezen haladt és csak nem akart a folyosónak vége szakadni. Egyszer aztán vallami

féle kárpitfélét pillantott meg. Fehér fonalakból volt szöve s valami nyílást tartart. — Bizonyosan itt lesz a királyfi szobája — gondolta örvendezve és megindult a függönyön keresztül. Az pedig mind sürübbé lett s mind több és több fehér szál ereszkedett és gomolygott az aranylegyecskére.

Aztán hirtelen valami megcsillant a függöny mögött.

— A tündérkirályfi — remegett meg a legyecské és még egy lépést tett kinnal a fehér fonalak között.

A fekete valami megmozdult, az aranylegyecské felé közeledett és kinyújtotta karját.

A legyecské szuró fájdalmat érzett oldalában, megtántorodott. A fehér fonalak egészen kis teste köré csavarodtak.

*

A függöny szálain pedig lesétált lassan egy nagy szürke pók, az engedetlen hiu legyecskéhez.

Andor bácsi.

KÖNYÖRGÉS.

*Szívem: e vérző csodalámpást
Lóbálom szünös-szüntelen:
Bíborfényével hadd fűrössze,
Aki az éjben jön velem.*

*Lépésünk nyomán szándál koppan.
Megyünk s köröttünk minden új.
A régi hit már eltemetve
S felette halálszele fúj.*

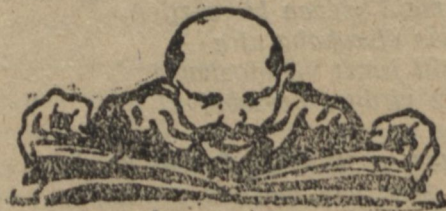
*A régi dalt, a régi oltárt
Pogányok törték szertesét.
Aldozni most már merre menjünk?
Egyformán mindenütt setét . . .*

*Katakombát ásunk a földbe
Körmeinkkel, ha nincs lapát,
S az oltár elé felakasztom
E szívet, örökmécs gyanánt.*

*És énekeljük szakadatlan:
— Az ének messze hallszik el, —
Mutasd az arcod, óh, Napisten!
Világosság, jövel, jövel!*

T. Imets Béla.

Legkedvesebb lapom

a Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesületének tulajdonát képező

UJ ÉLET,

melyre ismerőseim körében előfizetéseket gyűjtök, melyet hazafias szelleme miatt mindenkor és minden módon pártfogolni fogok.